

Sygn. akt I C 2590/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Grzybowska

Protokolant: Magdalena Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. Sp. k. w P.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę 2.316,43 zł

I. zasądza od pozwanego **M. K.** na rzecz strony powodowej (...) **Sp. z o.o. Sp. k. w P.** kwotę 1.673,95 zł (słownie: jeden tysiąc sześćset siedemdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt pięć groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 24 listopada 2014r. do dnia 24 lutego 2015r.;

II. w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej koszty procesu w kwocie 72 zł;

IV. zasądzoną w pkt. I i III. należność rozkłada na miesięczne raty po 50 zł każda, poczynając od 1 marca 2015r. płatne z góry do 20-go dnia każdego kolejnego miesiąca aż do całkowitej spłaty z odsetkami ustawowymi na wypadek zwłoki, przy czym niezapłacenie dwóch kolejnych rat w terminie spowoduje natychmiastową wymagalność całej niespłaconej kwoty;

V. wyrokowi w pkt. I i III. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2590/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 24 listopada 2014 roku strona powodowa (...) S. k. z siedzibą w P. domagała się zasądzenia od pozwanego M. K. kwoty 2316,43 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu żądania podała, że w dniu 14 września 2013 r. zawarła z pozwanym umowę nr (...), której przedmiotem było udzielenie pożyczki w kwocie (...),00 wraz z oprocentowaniem w kwocie 74,12 zł oraz świadczenie usługi obsługi w domu klienta w wysokości 764,48 zł. Łącznie zobowiązanie wynosiło 2350,60 zł. Pozwany zobowiązany był do spłaty kwot określonych umową w 35 tygodniowych równych ratach, każda w wysokości 67,16 zł. Termin wymagalności umowy upłynął w dniu 17 maja 2014 r. Z powodu opóźnień w spłatach strona powodowa zgodnie z umową naliczyła odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych, tj. 255,83 zł. Do dnia wniesienia pozwu pozwany spłacił jedynie kwotę 290,00 zł. Na dochodzoną pozvem kwotę składa się należność główna z tytułu umowy pożyczki w wysokości 2060,60 zł oraz odsetki za opóźnienie w wysokości 255,83 zł.

Pozwany na rozprawie w dniu 24 lutego 2015 r. co do zasady uznał powództwo, wnosząc o rozłożenie należności na raty, podniósł jednak, że w części pozwu obejmującej koszt wizyt w domu powinien zapłacić jedynie za faktycznie wizyty w okresie wpłaty pierwszych 5 rat. Podał, że utrzymuje się z renty socjalnej w kwocie 520 zł, za mieszkanie płaci 30 zł, za prąd 60 zł, za wodę, wywóz śmieci ok. 34 zł, spłaca zaległy czynsz z poprzedniego mieszkania, zachoruje na miażdżycę, na leki wydaje średnio 120 zł, korzysta z obiadów finansowanych przez Ośrodek pomocy (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. K. w dniu 14 września 2013 r. zawarł ze stroną powodową (...) Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp. k. z siedzibą w P. umowę pożyczki pieniężnej nr (...). Zgodnie z umową kwota pożyczki wynosiła 1512,00 zł, kwota zabezpieczenia 240,00 zł, opłata przygotowawcza 72,00 zł, stopa oprocentowania 14%, tj. oprocentowanie w kwocie 74,12 zł. Rata tygodniowa określona została w wysokości 67,16 zł. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 386,12 zł. Kwota do wypłaty wynosiła 1200 zł. Strony w umowie ustaliły opłatę za obsługę pożyczki w domu na kwotę 764,48zł. Łączne zobowiązanie do spłaty wyniosło 2350,60 zł. Czas trwania umowy określono na 35 tygodni. W punkcie 19 umowy pożyczki postanowiono, że każdorazowo w przypadku opóźnienia pożyczkobiorcy w spłacie danej raty, pożyczkodawca może naliczyć odsetki za opóźnienie w wysokości maksymalnej, tj. nieprzekraczającej czterokrotności w stosunku rocznym w wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Zgodnie z definicją zawartą w umowie, „opcja obsługi pożyczki w domu” oznacza umowną metodę obsługi pożyczki w domu, do wyboru przez pożyczkobiorcę, polegającą na spłacie rat pożyczki poprzez odbiór przez przedstawiciela spłacanych przez pożyczkobiorcę rat pożyczki, w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy.

Dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 14.09.2013 r. – k. 4-5v.

Pozwany spłacił z tytułu pożyczki jedynie kwotę 290 zł.

Bezsporne.

Strona powodowa pismem z dnia 5 września 2014 r. wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki nr (...) z zachowaniem 30-dniowego terminu okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma. Jednocześnie wezwała do zapłaty należności z tytułu umowy pożyczki w wysokości 2060,60 zł oraz z tytułu odsetek za opóźnienie w spłatach rat naliczonych na dzień 5.09.2014 r. w wysokości 194,92 zł – łącznie w wysokości 255,52 zł.

Dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 5.09.2014 r. – k. 6.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 213 § 2 kpc, Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Sąd przyjął, że uznanie powództwa było w sprawie dopuszczalne w części. Powództwo co do zasady okazało się zasadne, jednak podlegało uwzględnieniu co do kwoty 1673,95 zł, zaś co do pozostałej kwoty roszczenia musiało zostać oddalone.

Strony łączyła umowa pożyczki, na mocy której, zgodnie z art. 720 § 1 kpc, pożyczkodawca zobowiązał się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązał się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Bezsporne jest w sprawie, że pozwany wywiązał się ze swojego obowiązku wynikającego z zawartej umowy jedynie co do kwoty 290 zł, którą to kwotę zwrócił stronie powodowej. Spółka (...) posiadała więc materialnoprawne uprawnienie wynikające z art. 720 § 1 kpc do żądania od pozwanego zapłaty dalszej należnej kwoty, do zwrotu której pozwany zobowiązał się.

Żądanie zasądzenia dochodzonej kwoty nie było jednak zasadne w całości. Należy zauważyć, że w umowie określono opłatę za obsługę pożyczki w domu na kwotę 764,48zł. Biorąc pod uwagę, że pożyczka miała zostać spłacona w 35 tygodniowych ratach, odbiór w domu pozwanego jednej raty pożyczki wynosił tym samym 24,44 zł. Z uwagi na niespłacanie pożyczki przez pozwanego, umowa została mu jednak wypowiedziana, a przedtem pozwany uiścił jedynie pięć rat pożyczki. Zatem Sąd uznał, że opłata z tytułu obsługi pożyczki w domu powinna wynosić co najwyżej

równowartość pięciu wizyt przedstawiciela strony powodowej w domu pozwanego, czyli kwotę 122 zł. Na resztę zasądzonej od pozwanego w wyroku kwoty składają się: 910 zł – stanowiąca różnicę między kwotą do wypłaty z umowy pożyczki a kwotą spłaconą przez pozwanego (1200 zł – 290 zł), 240 zł – kwota ubezpieczenia, 72 zł – opłata przygotowawcza, 74,12 zł – oprocentowanie, 255,83 zł – odsetki za opóźnienie. Łącznie zasądzeniu na rzecz strony powodowej podlegała zatem kwota 1673,95 zł. Zasadne było także żądanie zapłaty odsetek za opóźnienie od zasądzonej kwoty od dnia wniesienia pozwu, na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc. W pozostałym zakresie roszczenie strony powodowej nie znajdowało uzasadnienia, dlatego Sąd oddalił w tej części powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów z art.100 kpc. Strona powodowa wygrała proces w 72%, zatem z poniesionej przez nią opłaty w kwocie 100 zł należało zasądzić od pozwanego 72 zł.

Sąd, mając na uwadze trudną sytuację finansową pozwanego orzekł w punkcie IV wyroku o rozłożeniu zasądzonej na rzecz strony powodowej należności na miesięczne raty po 50 zł każda. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowi przepis art. 320 kpc, zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Jak wynika z oświadczenia pozwanego złożonego na rozprawie w dniu 24 lutego 2014 r., utrzymuje się on z renty socjalnej w wysokości 520 zł. Na bieżące wydatki wydaje miesięcznie około 124 zł. Choruje na miażdżycę, więc ponadto wydaje miesięcznie średnio 120 zł na leki. Pozwany ma również inne zadłużenia, pozostała mu do spłaty kwota zaległego czynszu za okres około 6 miesięcy. Z powyższego widać wyraźnie, iż jednorazowa zapłata przez pozwanego zasądzonej kwoty stanowiłaby dla niego nadmierną uciążliwość z uszczerbkiem dla własnego koniecznego utrzymania. Zachodzi więc szczególnie uzasadniony wypadek, umożliwiający rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia. Jednocześnie Sąd, chroniąc interes strony powodowej, zastrzegł że niespłacenie dwóch kolejnych rat w terminie spowoduje natychmiastową wymagalność całej niespłaconej kwoty.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 kpc z uwagi na to, że pozwany na rozprawie w dniu 24 lutego 2015 r. uznał powództwo, wnosząc jedynie o rozłożenie należności na raty.